

Elin Olsson, 7 år, tävlade med border collien Sammy, som hon fick låna av en av sin mammas klubbkompisar i Råadalens BK.

Det ska böjas i tid...

Barnen är vår framtid. Även på agilitybanan. Det menar Rebecka Borglund och hennes klubbkompisar i Falkenbergs BK. Så när de arrangerade en dubblerad klass II-tävling i slutet av april passade de på att låta "agilitybarn" få tävla i en alldeles egen klass.

TEXT: MARI EDMAN FOTO: MARTIN RIMBY

Falkenbergs BK var faktiskt inte först ut med att arrangera en inofficiell barnklass på en officiell agilitytävling. Redan hösten 2014 gjorde Linköpings BK det samma – till stor glädje för barnen, föräldrarna och inte minst hundarna.

Att barn följer med sina agilitytokiga föräldrar på tävlingar är inte ovanligt. Helg efter helg åker många "agilityfamiljer" runt på tävlingar där de slår upp sina läger, tävlar och umgås. Men inte minst för de yngsta

kan dagarna bli långa och ibland kanske lite trista, även om de oftast har kompisar att leka med på tävlingsplatsen.

– Jag föreslog faktiskt redan förra året när vi arrangerade klass I-tävling att vi skulle ha en barnklass. Jag ville främja alla "agilitybarn", som jag kallar dem. Vi var dock rädda för att det skulle bli för sent eftersom det var en kvällstävling, så det blev inget då, förklarar Rebecka Borglund, Falkenbergs BK.

Men den 23 april i år arrangerade alltså klubben en barnklass. Under lunchpausen på hoppbanan.

Upp till 18 år

Tävlingen var öppen för alla upp till 18 år som inte deltog i någon av de officiella klasserna under dagen. Det spelade ingen roll vilken klass hunden tävlar i officiellt, eller om den hade tävlat under dagen. Den förare som ville kunde alltså låna till exempel en förälders hund.

Anmälan gjordes på plats och kostade 40 kronor. Fem barn mellan tre och elva år var sugna på att starta. De hade hundar i olika storlekar – från x-small till x-large. Två av förarna hade tävlat officiellt tidigare.

– Grundtanken är att vi vill att vår agilityglädje ska smitta av sig på barnen. De är ju ändå med på de flesta tävlingar, säger Rebecka.

Mycket i barnklassen var som på en "riktig" tävling.

Emelie Blomdahl tävlade med mamma Lindas golden retriever Iza.

Olle Ijäs Nilsson, 4 år, lånade mammas kompis sheltie Enya.

Rebecka Borglund, dottern Vilda och jack russell terriern Herja. Alla deltagare i barnklassen fick varsin guldmedalj i choklad och varsitt gosedyr.

Den auktoriserade hemmadomaren Fredrika Jonasson hade ritat en lite kortare bana med 12 hinder – hopp hinder, långhopp och tunnlar – och två möjliga sidbyten. Loppet dömdes av Stefan Johansson som, när speakern hade presenterat ekipagen, gav startsignal med visselpipan.

Förarna fick ha med sig både belöningar och föräldrar på banan, ifall de ville. Både under banvandringen och när de körde.

– Min dotter Vilda, som snart fyller fyra år, tävlade med min jack russell terrier Herja, elva år. Men efter första hindret höll hon upp handflatan mot mig som ett stopptecken och sa bestämt: "Nej, mammal Jag vill köra själv", beskriver Rebecka och skrattar.

Hon berättar att precis som rutinerade mamma och pappa, flerfaldigt SM- och NM-vinnande Jörgen Tellqvist, gör när de tävlar var dottern noga med att Herja skulle vara uppvärmd inför sitt lopp. Vilda sa därför till morfar att hålla igång Herja medan hon gick banan.

Alla fick pris

Det gick bra för Vilda och Herja. Liksom för de andra ekipagen i klassen. Någon resultatlista finns inte, utan alla som deltog fick varsin guldmedalj i choklad och varsitt gosedyr i pris när klassen var klar.

Vilda brukar få gå med Rebecka de sista minuterna under banvandringar, ta några hinder på framhoppningen och nöja sig med det. Men på Gåsa hoppet i påskas fick hon för första gången köra en hoppbana med Herja.

– Jag hade pratat med domaren i förväg och berättat att de skulle ta en egen väg. Jag var med på banan, men Herja lyssnar på Vilda och försöker förstå hennes handling, beskriver Rebecka.

Hon gissar att det tog ungefär en kvart att genomföra barnklassen. Och det var det värt.

– Vilda tyckte att det var helt underbart. Just nu tycker hon att det är jättekul med agility, säger Rebecka.

Vilda och Herja behövde inte mamma Rebecka Borglunds hjälp.

Lova och Zarra satsar på pinnar

Ett av de deltagande ekipagen i barnklassen på Falkenbergs BK var Lova Mjöberg-Eriksson, 11 år, och hennes sheltie Zarra, 2 år. De tävlingsdebuterade officiellt i höstas och tog redan då sin första pinne i hoppklass I.

– Det jag gillar med agility är att man får vara med hunden och springa mycket, tycker Lova.

TEXT: MARI EDMAN FOTO: MARTIN RIMBY

Lova Mjöberg-Eriksson är ett av de barn som har varit med på agilitytävlingar sedan hon var liten. Hennes pappa, Johan Eriksson, har tävlat agility sedan slutet av 80-talet. Två gånger har han vunnit SM-guld och han har både tävlat i landslaget och varit landslagledare.

– Jag går kurs för pappa på måndagskvällarna, berättar Lova.

Kursen håller Johan hemma, på deras egen agilitybana. Alla i familjen har varsin hund. Johan har border collien Ädi; mamma, Lena Mjöberg, en kort-härscolle och Lova fick för två år sedan shetland sheepdog-hanen Zarra (Brainpool's Lucky Star).

Leker mycket

Lova förklarar att hon valde sheltie för att de är "snabba, söta och duktiga", vilket Zarra med råge lever upp till. Han är lättlärd och rolig att träna agility med. De leker också mycket och tränar lite nose-work och freestyle.

– Zarra gillar köttbullar. Han gör allt för mat och tycker att det är jättekul med agility. Hans namn hittade Lova på själv.

– När jag var liten hade jag en låtsaskompis, en hund, som jag kallade Zarra. Därför ville jag att han skulle heta det. Riktiga Zarra är bättre än låtsaskompisen, tycker Lova.

När hon och Zarra tävlingsdebuterade i höstas var det inte första gången som Lova tävlade agility. Hon är medlem både i Falkenbergs BK och Halmstads HU. Den sistnämnda klubben tävlar hon också för.

– Jag har deltagit i två öppenklasser med Ädi också. Den ena var på Lotuscupen som vi vann. Men det är roligare att tävla med Zarra, tycker Lova.

Hennes favorithinder är tunnlar, så hon gillar verkligen banan i barnklassen på Falkenbergs BK.

– Den var rolig och snabb. Jag fick springa mycket, beskriver Lova.

Gick banan själv

Under banvandringen gick hon först banan själv för att lära sig den och bestämma hur hon skulle handla. Men innan banvandringen var slut kollade hon med Johan så att hon tänkte rätt – och det gjorde hon.

– Jag gillar både att göra blindbyten och framförbyten. Jag kan också skicka Zarra till tunnlar, berättar Lova.

Loppet gick bra och de tog sig igenom banan snabbt och felfritt. Guldmedaljen i choklad har Lova inte ätit upp än, men hon tänker göra det.

Hon hoppas att det kommer att arrangeras fler barnklasser på andra tävlingar och har redan en del officiella tävlingar inplanerade de närmaste månaderna. Ambitionen är att ta fler pinnar så att hon kan flytta upp Zarra till klass II.

– Där blir det nog ännu roligare och lite längre banor, hoppas Lova

Lova Mjöberg-Eriksson och sheltien Zarra gjorde ett snabbt och felfritt lopp.

